

ת"פ 17186/06/18 - מדינת ישראל נגד עמיחי ישראל זוארץ, איתיאל זוארץ, דניאל זוארץ, זהר זוארץ

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 17186-06-18 מדינת ישראל נ'
זוארץ (אחר/נוסף) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן המאשימה נגד הנאשמים	מדינת ישראל
		1. עמיחי ישראל זוארץ 2. איתיאל זוארץ 3. דניאל זוארץ 4. זהר זוארץ

גזר דין לנאשם 1

כללי

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות, כמפורט בהכרעת הדין, בעבירות של היזק לרכוש במזיד, תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, הפרעה לעובד ציבור, ותקיפת עובד ציבור על מנת להכשילו בתפקיד, הכל בצוותא.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה בטיעוניה הציגה את הערכים המוגנים בהם הנאשם פגע בשל מעשיו. המאשימה הדגישה את זכותו של אדם להגנה על חייו, בטחונו, ושלמות גופו ושלמות נפשו, ובכלל זאת הזכות להימצא במרחב הציבורי בבטחה. בנוסף לכך ציינה המאשימה כי יש להגן על תחושת הביטחון של עובדי ציבור, כבודם, שלום גופם ונפשם, ערך שמירת הסדר הציבורי וכיבוד שלטון החוק. המאשימה בטיעוניה התייחסה אף לאופן ניהול התיק ע"י ההגנה ואופן התנהלות הנאשמים. המאשימה טענה כי מדובר באירוע יזום אשר ניתן היה למנעו בכל שלב, והדגישה את החומרה היתרה בשל הפגיעה בעובדי ציבור העמלים יומם ולילה על שמירת הסדר הציבורי במקום. המאשימה סברה כי מתחם העונש ההולם את כלל מעשי הנאשם צריך לנוע בין 10 ל- 20 חודשי מאסר בפועל יחד עם ענישה נלוות. המאשימה סברה כי ניתן לקבוע את העונש המתאים לנאשם בסמוך לתחתית מתחם הענישה, ולפיכך ביקשה כי יוטלו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל יחד עם מאסר מותנה פיצוי והתחייבות. המאשימה הציגה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

ב"כ הנאשם בטיעונו טען כי אין מדובר באירוע מתוכנן אלא באירוע שהתפתח מדבר לדבר. עוד טען הסנגור כי הכרעת הדין אינה מייחסת לנאשם מעשה ספציפי אלא הרשעתו של הנאשם נבעה מכח דוקטרינת ביצוע בצוותא. משכך טוען הסנגור יש להניח לטובת נאשם 1 כי חלקו באירוע היה מינורי. החבלה, ככל שהייתה, מוסר הסנגור, הינה ברף תחתון של חומרה, והפגיעה בערך המוגן הייתה אף היא ברף חומרה נמוך. בנסיבות אלו סבור הסנגור כי הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה אינה רלוונטית. הסנגור טען כי יש לקבוע מתחם ענישה המתחיל במאסר מותנה ועד למס' חודשי מאסר בעבודות שרות. ב"כ הנאשם ביקש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה ואף לשקול סטייה מהמתחם לקולא. הנאשם אף הוא אמר את דברו לבית המשפט

דין והכרעה

המאשימה תיארה היטב את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם ולאחר ששמעתי את הראיות בתיק ולאור המפורט בהכרעת הדין אני סבור כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף חומרה בינוני.

מתחם העונש ההולם

המאשימה טענה כי מתחם הענישה יתחיל במאסר בפועל של 10 חודשים ואילו הסנגור טען כאמור כי מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשם צריך להתחיל ממאסר מותנה. אינני מקבל את עמדת שני הצדדים. לטעמי מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשם יתחיל במס' חודשי מאסר בעבודות שרות ועד למאסר בפועל ממש.

אני מקבל את דברי הסנגור כי מדובר באירוע ספונטני לא מתוכנן (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין), ואולם מנגד צודקת המאשימה באמרה כי הנאשמים יכלו בכל שלב לעצור את המשך ההתרחשות (סעיף 40ט(א)(7) לחוק).

צודק הסנגור באמרו כי הכרעת הדין לא ייחסה לנאשם זה מעשה ספציפי אלא הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו מכח דוקטרינת הביצוע בצוותא, ומשכך לא ניתן לקבוע את חלקו היחסי של נאשם זה בביצוע העבירות (סעיף 40ט(א)(2) לחוק).

הסנגור אף צודק בהתייחסותו לנזק בפועל שנגרם כתוצאה מהאירוע ואולם מנגד יש לתת את הדעת לכך שבאירוע הוכח באגרופ הן החיל והן המתלונן (סעיף 40ט(א)(4)), וכן ברור כי תוצאת האירוע בגיזרה המדוברת - חברון, יכלה להיות חמורה הרבה יותר (סעיף 40ט(א)(3) לחוק).

איזון כל האמור לעיל, יחד רף פגיעה בינוני בערכים המוגנים, ומדיניות הענישה הנוהגת, מביא למסקנה כי מתחם העונש ההולם נע בין מס' חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שרות לבין מאסר בפועל ממש.

העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

בקביעת העונש המתאים בתוך המתחם יש לתת את הדעת לנסיבות שאינן כרוכות בעבירות.

מחד גיסא הנאשם לא נטל אחריות למעשיו ולפיכך לא ניתן לזקוף, לקולא, נטילת אחריות, ואולם מנגד צודק הסנגור באומרו כי הנאשם לא ניהל משפטו לשווא וזאת לנוכח תוצאת הכרעת הדין.

אמנם לחובתו של הנאשם 2 הרשעות קודמות רלוונטיות ואולם אין מדובר בעבר פלילי מכביד ותוצאות הרשעותיו מאסרים מותנים, קנס, התחייבות ושל"צ. יתרה מזאת, יש לתת משקל של ממש לכך שהעבירה האחרונה בגין הרשעות האחרונה הינה מחודש מאי 2018, והעבירה בתיק זה הינה מחודש יוני 2018. מכאן ניתן להיווכח כי בחלוף 5 שנים הנאשם שינה דרכיו לטובה. בשנים אלו הנאשם הקים משפחה, הינו אב לילדים, ומפרנס את משפחתו בכבוד. בהקשר זה הוצגו תלושי שכר ומכתב המעביד.

המחוקק גם קבע כי יש לקחת בחשבון את תרומתו של נאשם לחברה. הנאשם בדבריו תיאר את שירותו הצבאי ומאמציו הרבים להתגייס. הנאשם מסר כי למרות מצבו הרפואי המורכב מאוד הוא המשיך לשרת במילואים. עוד סיפר הנאשם כי הוא לקראת סיום קורס חובשים.

לנוכח כל האמור ניתן היה לקבוע את העונש המתאים לנאשם בסמוך לתחתית מתחם הענישה ההולם, קרי - מס' חודשי מאסר בעבודות שרות. למרות האמור הנאשם מסר לבית המשפט כי הטלת מס' חודשי מאסר בעבודות שירות תכרות את מטה לחמו ותפגע קשות במשפחתו. בשל כך הנאשם מסר כי אם בית המשפט שוקל הטלת מס' חודשי מאסר בעבודות שרות הוא היה מעדיף הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה שלא תעלה על חודש ימים. כך, לדברי הנאשם, הוא יוכל לשמר את המשך עבודתו אצל המעסיק הנוכחי. לא מצאתי נימוק שלא לקבל את בקשתו שהרי לא ניתן לומר כי הקושי בריצוי מאסר של חודש מאחורי סורג ובריח אינו שווה ערך לריצוי מס' חודשי עבודות שירות.

לפיכך אני דן את הנאשם לעונשים הבאים

מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח למשך 30 יום, ללא ניכוי ימי מעצרו.

מאסר לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות.

מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות כנגד עובד ציבור.

התחייבות בסך של 1500 ₪ למשך 3 שנים שלא יעבור אחת מהעבירות בהן הורשע.

פיצוי בסך של 200 ₪ לע"ת 6. פיצוי בסך של 600 ₪ לע"ת 4. פיצוי בסך של 600 ₪ לע"ת 5.

סך כל הפיצויים לנפגעי העבירה 1400 ₪ .

ניתן היום, כ"ד סיוון תשפ"ג, 13 יוני 2023, בנוכחות הצדדים.